

aquells homes. Companys meus alguns, a qui llur gosadia i amor a la muntanya els havia dut cap aquella paret, i sense voler-ho, vaig sentir enveja d'ells...

Enveja de no poder gaudir com ells, d'aquell grandíós sortilegi de les altes parets. D'aquell món vist des de dalt sense deixar de tenir els peus en aquest món. Enveja de no poder lliurar aquella gran lluita entre cel i terra. De contemplar la lluita del temps i del sol, contra els estels. De fer front als perills que ens agermanen per toda la vida... Sentia no poder «sentir» les reaccions de l'alpinista perdut en un minúscul bivac, penjat a mitja paret, a més de 3.000 metres. Sentir aquesta beneïda recompensa que ens arribà gràcies al nostre esforç. Premi del cel i de la terra. Sentir la muntanya dintre d'un mateix, sentir-se un xic com ella. Pantejar al mateix ritme. Identificar-se amb les estrelles, amb els mil detalls del silenci i de la solitud... Contemplar l'arribada de l'alba, el suau color rosat dels gegants de gel i pedra de més de 4.000 metres, en rebre les primeres llums d'aurora... Sí, no era solament valor el que necessitaven aquells homes. Amor, amor a quelcom estimat, quelcom que ens atrau... Quelcom, que com als vells navegants del «Egeu» ens crida irresistiblement... I la meva enveja creixia. M'hauria agradat viure —poder viure— com ells, aquelles hores. Fins i tot les dolentes! Fins aquells moments que el cel s'enfosqueix i el granit espetega furiosament damunt les roques. Quan l'aigua boja cau a bots i barrals damunt nostre pels canals i fissures, per les ximeneies i saltant de presa en presa s'introdueix per les nostres mànegues, per les nostres sabates, remullant-nos completament... Espectacle grandíós, terrible que ens deixa esmaperduts, sols, i contra el qual solament ens queda una sortida: la voluntat.

Vaig tornar a caminar... Havia dit enveja?... No!... Sant Déu... No era aquesta la paraula! Amor, desig de conèixer, de viure, de sentir i estimar encara més les coses, de lluitar per aconseguir-ho. De sofrir per «sentir». Vaig pensar que en Gaston Rebuffat tenia raó en dir que en aquest món totes les realitats neixen d'una il·lusió...

Amb els dits de les mants als tirants de la motxilla, vaig intentar d'alleugerir un xic l'excessiu pes. Vaig respirar, profund i vaig remuntar el glacier amb la suor al front... En aquest món cal tenir il·lusions. Guanyar la felicitat... amb el nostre esforç per conèixer la vertadera felicitat.

ISIDRE RODRIGO I MUNTANÉ

G. A. M. del C. M. Barcelonès